

- 50

DE DRIVE VAN

Henk Krol

Henk Krol voelt zich niet alleen voor de vijftigplussers op het pluche van de volksvertegenwoordiging zitten: „Ook voor Eindhoven, toch een belangrijke regio voor het land. Je merkt in de Kamer dat plaatselijke belangen toch beter behartigd worden door Kamerleden die er voeling mee hebben omdat ze er wonen. Sowieso is het dun met de Brabanders. Dat geeft me toch de plicht om, behalve naar de onderwerpen waarop ik specifiek gekozen ben, ook te kijken naar de belangen van regio en provincie.”

Tilburg

Hij werd op 1 april 1950 geboren in Tilburg: „Op de Heuvel, boven de Chicago-bioscoop. Mijn ouders hadden daar vlak na de oorlog een kamertje gehuurd. Het verhaal gaat dat ik ter wereld kwam tijdens een hoofdfilm met Zarah Leander in de hoofdrol.”

Het armoe-troef van de eerste jaren na de oorlog duurde niet lang: „Al snel gingen ze naar hun eerste woonhuisje. Mijn vader was boekhouder en heeft in zijn eigen tijd een studie voor accountant voltooid. Hij werkte lang voor de gemeente Tilburg en werd uiteindelijk directeur van Safaripark Beekse Bergen.” Henk's zus is vijf jaar jonger: „Ik heb tot mijn twaalfde gedacht dat we op dezelfde dag jarig waren; 31 maart. Bleek dat mijn ouders een dag hadden gesmokkeld zodat ik niet gepest zou worden.”

Augustijnen

Zijn middelbare-schooltijd speelde zich deels in Venlo af: „Jaha, het internaat van de paters Augustijnen. Mijn ouders hadden het druk en

Het enige Tweede-Kamerlid uit Eindhoven heeft hectische jaren achter de rug, maar heeft en geeft genoeg energie om – weer – strijdbaar te zijn.

TEKST: MARIE-JOSÉ DEKKERS
FOTO'S: VINCENT VAN DEN HOOGEN

ik heb daar zelf voor mogen kiezen. Een jaar voor mijn eindexamen – en dat heeft mijn leven getekend – werd ik van school gestuurd. Een pater had ontdekt dat twee jongetjes, Hansje en ik, verliefd op elkaar waren geworden. Het woord homoseksueel kende ik niet eens! Ik was gewoon verliefd, voor mij speelde helemaal niet of dat een jongen of een meisje was. We deden niemand kwaad, maar we werden allebei weggestuurd van mijn zeer geliefde school. Ik heb er zoveel geleerd; stukken van Brecht gezien in Berlijn, muzieklessen over opera, klassieke muziek en de Matthäus-Passion, de debatingclub, de fotoclub.” Nu nog noemt hij die episode 'heel vals': „We werden uit onze chambrette gelicht, moesten met onze blote knietjes op een kokosmat zitten, bekennen dat we heel zondig waren. Hel en verdoemenis. Ik zat voor het bureau, bureau-lamp op me gericht. Ik wist niet eens wat die man bedoelde!”

Dankzij die verbanning was hij ook de plaatselijke bakker nog geld schuldig: „Eens in de maand ging ik een weekende naar huis, maar dan was mijn traktement natuurlijk op. Toch nam ik altijd een rijstenvlaai mee bij bakker Thomassen, die betaalde ik dan braaf de maandag erop. Zo ook toen. Maar ja, ik kreeg pas thuis te horen dat ik op school niet meer welkom was. En mijn ouders – beiden uit gemengde huwelijken; protestant-katholiek en joods-katholiek – waren heel modern; ‘Te zot voor woorden’, vonden ze. Ze namen me niets kwalijk. Maar ik moest wel eindexamen doen in Dongen, werd weliswaar tweede van mijn klas, maar dat voelde toch niet fijn. Nog steeds droom ik af en toe dat ik mijn eindexamen niet haal, zoveel indruk heeft het op me gemaakt. Maar het heeft me ook strijdbaar gemaakt: ik MOET duidelijk maken dat je zo niet met mensen om mag gaan. Mijn hele strijdbaarheid heb ik te danken aan die paters Augustijnen.”

Jaren later zat Henk in de trein tegenover één van hen: „Pater Van der Sande herkende me meteen: ‘Van al die mensen die jou wegstuurden, is er niet één nog priester, ik ben de enige overgebleven Augustijn’. Hij nodigde me uit voor zijn afscheid; dat was voor mij ultieme genoegdoening. Ik kon met opgeheven hoofd naar Venlo. Waar ik op de Parade bij mevrouw Thomassen de rijstenvlaai afrekende. Ze schoot in de lach: ‘Dat is dan vier gulden 75!’”

Journalistiek

Omdat hij genoeg had van katholieke opleidingen koos hij voor studeren aan de VU: „Psychologie aan een gereformeerde universi-

**‘MIJN HELE
STRIJDBAARHEID
HEB IK TE DANKEN
AAN DIE PATERS
AUGUSTIJNEN’**

**'HET BURGERLIJK
HUWELIJK IS EEN
BRABANTS IDEE.
INMIDDELS HEBBEN
ZESTIEN LANDEN ONS
VOORBEELD GEVOLGD'**

teit in Amsterdam. Vlak voor mijn kandidaatsrolde ik in de journalistiek. Ik maakte collegedictaten die ik vanwege de grote vraag begon te stencilen en verkocht voor twee kwartjes. Zo'n dictaat kwam per ongeluk terecht op het bureau van een radio-redacteur in Hilversum en hij belde me om samen een toegankelijk wetenschappelijk programma te maken."

Na de VPRO volgden onder meer Keerpunt, theaterprogramma Coulissen en een kunstserie voor de Tros. Omdat hij voor Tros Aktua Radio de verguisde dienst op zondagavond draaide, kwam hij in contact met het Haagse: „Niemand wilde die avond werken en mensen wilden niet thuis gestoord worden, dus een moeilijke productie voor de maandagochtend. Wist je echt niets, dan belde je met de Knesset in Israël en hadden die ook niets nieuws te melden, dan was Hans Wiegel bellen de noodoplossing; die verzong ter plekke iets waarmee je kon openen. Hij vroeg me zijn voorlichter te worden, terwijl ik niet eens lid van zijn club was. De dag voor het sollicitatiegesprek zocht ik nog even op of de Tweede Kamer nou 75 of 150 leden had. Ik had een huis gekocht in Best omdat ik net een baan als eindredacteur bij Brabant Pers had aangenomen, want Den Haag zou wel niets worden. Maar Hans Wiegel zette door en Brabant Pers paste minder goed bij me, dus werd het toch Den Haag. Intussen had ik het hier zo naar mijn zin dat ik niet wilde verhuizen. En ook nooit meer wil; ik voel me hier thuis."

Gaykrant

Tijdens die acht jaar Haagse ervaring ontstond de Gaykrant als grapje: „Sinds de paters was ik als homoseksueel waakzaam en actief. In de jaren zeventig organiseerde ik met Mies Bouwman de Miami Nightmare, een concert tegen de afschuwelijke voorstellen van anti-homoactiviste Anita Bryant. De eigenaar van de Eindhovense kroeg waar ik altijd kwam, wist dat en vroeg of ik een idee had voor het oud-en-nieuwcadeautje voor de klanten. Dat werd een blaadje. Twee weken later riep ik na alle positieve reacties: 'Betaal maar 25 gulden, dan heb je een abonnement.' Toen hing ik."

Trouwen

Het blad groeide snel en al even rap hield Henk zich – met onder anderen Jan Wolter Wabeke als juridisch adviseur en initiatiefneemmer – bezig met de openstelling van het burgerlijk huwelijk: „Brabants idee, uniek in de wereld; daar mogen we gerust veel trotser op

'DE DUBBELE CIJFERS IN DE PEILINGEN NEEM IK MET EEN KORREL ZOUT'

zijn. In Scandinavië waren er wel plannen voor een soort homohuwelijk, maar dat vond ik beledigend. We kennen toch ook – gelukkig – geen Turken- of een jodenhuwelijk? En geregistreerd partnerschap vond ik ook niets. Moet ik dan een geregisteerd-partnerschapsnacht organiseren? Gewoon, huwelijk: twee mensen die met elkaar willen trouwen en zorgzaam voor elkaar willen zijn." Hij noemt het 'het mooiste immateriële exportproduct van Nederland': „De hele wereld neemt nu dat ideeje uit deze regio over. Inmiddels hebben zestien landen ons voorbeeld gevolgd."

Pijnpunten

Precies in die tijd voelde Henk zich niet goed: „Darmkanker en minder dan vijftig procent kans om er doorheen te komen. Toen stond ik met mijn rug tegen de muur. Ik had altijd geroepen dat ik géén geregistreerd partnerschap wilde, maar ik kon mijn partner niet achterlaten zonder alles geregeld te hebben. Mijn huwelijk was dus een 'moetje'. Pas op mijn verjaardag in 2001 werd het huwelijk eindelijk opengesteld." Toen was Henk al, na een jaar knokken, de kanker kwijtgeraakt, evenals veertig centimeter dikke darm.

Zijn huwelijk heeft zijn politieke keuzes en carrière niet overleefd; Henk is nu gelukkig met een nieuwe liefde. De Gaykrant ging eveneens teloor. Toen de rekeningen van de strijd om de huwelijksopenstelling binnenkwamen, ging het met de bladenmarkt al slecht en was er geen winst om ze te betalen; het begin van het einde van zijn 'kindje'. Nog een pijnpunt: voor het adopteren van echte kinderen – wat hij graag had gewild: 'Fantastisch om ze op te voeden en iets door te geven' – vond hij zich-

zelf te oud toen het eenmaal mogelijk was: „Niet in het belang van het kind; voor mij dus niet meer weggelegd".

Toch zit er desondanks een positieve, toegankelijke, onderhoudend vertellende man tegenover me: „Mijn moeder overleed ook nog eens twee jaar geleden. En het was al een hectische periode, zonder enige vakantie." Hij haalt nu zijn motivatie uit zijn politieke gedrevenheid. Hij is het op één na oudste Kamerlid, maar wil qua energie en inzet niet onderdoen voor de rest. En hij kijkt uit naar een grotere Kamerfractie: „Om een vuist te kunnen maken. De dubbele cijfers in de peilingen neem ik met een korrel zout, maar een zetel of acht, negen moet zeker lukken. Als tweepersons-fractie is het gewoon druk. Ik krijg zo'n 950 emails per dag; kun je begrijpen dat ik die niet allemaal beantwoord? Er zijn mensen die rond een uur of twee bellen: 'Ik heb meneer Krol vanochtend een mailtje gestuurd en nog geen antwoord gehad; zeggen ze dan.' Alleen al daarom hoopt-ie vurig dat de peilingen waarheid worden: „Dan kunnen we de taken tenminste een beetje verdelen." 🗳️

